

Temporada 2009-2010

Roger Cònsul

Mesos després que el president Rodríguez Zapatero afirmés per fi que l'Estat espanyol també patia la crisi economicofinancera global que encara dura, a Catalunya, com cada setembre, s'encetava una nova temporada teatral: la temporada 2009-2010 marcada, en aquest cas, i en tots els programes dels teatres (sobretot públics) per la paraula «crisi», la qual cosa pressuposava, ja ho sabem, retallades, menys produccions pròpies, més coproduccions i col·laboracions entre teatres, congelacions de pressupostos, etc. I en general aquest trist esbós es va acomplir. Ara bé, també és cert que la mateixa situació de crisi va fer, per exemple, que el públic potencial de teatre a Catalunya no agafés tant el cotxe o l'avió per marxar de cap de setmana i que, per tant, les sales teatrals s'omplissin més que en anys anteriors. Mantenint el llistó dels darrers anys, el nombre d'espectadors que va comptabilitzar ADETCA a les seves estadístiques del final de temporada va superar els dos milions sis-cents mil. Les dades, com sempre, només són de la ciutat de Barcelona, però també les hem contrastat amb els centres d'arts escèniques, tant de Reus com de Terrassa, i els dos van tenir una ocupació que rondava el 80%. A més, la temporada 2009-2010 va veure com naixien, a Barcelona, tres teatres nous: el reconvertit cinema Alexandra que ara es dedica sobretot a exhibir monòlegs i espectacles d'artistes mediàtics; l'Artèria Parallel, que va obrir al mes de juny i que programa concerts i espectacles musicals de gran format, i l'Almeria Teatre, una sala antiga però renovada que condueix la companyia Gataro i el seu director Víctor Álvaro, i que ofereix espectacles *fringe*, de petit i mitjà format. Ja ho diuen els «homes de teatre» que el teatre va al revés del món; que quan el públic fa festa, els actors i les actrius (i tota la família de tècnics) treballen, i que quan la societat entra en una crisi econòmica profunda el teatre potser no la nota tant perquè ja hi està acostumat, com a mínim, al nostre petit país on moltes companyies viuen permanentment en estat de crisi a causa, també, d'una mala legislació i d'una política de subvencions que es perpetua any rere any. Però no cal veure-ho tot en negatiu, segons unes paraules de Sergi Belbel que hem tret del dossier de presentació de la temporada al TNC: «Podríem arribar a la conclusió que el teatre no pateix la crisi? O, potser, que durant la crisi, el teatre es revela com un espai necessari de trobada al qual se'ns fa difícil renunciar?»

Abans de comentar les estrenes protagonistes de la passada temporada teatral però, citarem un seguit de dades generals extretes altre cop de la memòria d'ADETCA, a fi i efecte de dibuixar un context per a les obres que més avall destacarem. Creiem que una visió panoràmica del bosc ens permetrà tenir més elements de judici per valorar la importància dels bons fruits. Primera dada: a Barcelona es van veure més obres d'autors estrangers (420) que d'autors catalans (400). Segona dada: pel que fa a la producció, com va sent habitual, sí que la majoria d'obres les varen muntar companyies del territori, 624 produccions catalanes i 210 produccions de fora. Tercera dada: el català va ser la llengua més utilitzada als escenaris de Barcelona, 390 obres en català, 206 en castellà, 68 en altres llengües, i 147 espectacles sense text. En un altre nivell d'anàlisi, i tenint en compte la particularitat dels criteris que s'hi utilitzen, els deu espectacles més vistos pel públic amb entrada de pagament de la temporada 2009-2010 van ser: *Hoy no me puedo levantar* (Tívoli), *La doble vida d'en John* (Condal), *Un marit ideal* (Goya), *Garrick* (Poliorama), *La bella y la bestia* (BTM), *Boeing-Boeing* (Apollo), *Il Trovatore* (Liceu), *Un déu salvatge* (Goya), *Carmen* (Coliseum) i *M'agrada molt el que fas* (Club Capitol, sala gran). Però atenció, aquest rànquing particular s'ha elaborat amb uns criteris on compten (i molt!) les extraordinàries campanyes de promoció, la gran capacitat de les sales, la llarga durada a la cartellera, etc. Si, en canvi, valorem altres elements com per exemple el tant per cent d'ocupació de les sales (on no compta tant la dimensió del got d'aigua sinó si aquest got s'ha omplert del tot), ens adonarem que els teatres que omplen més les seves sales són el Liceu, el Teatre Lliure, el Mercat de les Flors, el TNC i la Biblioteca Nacional. En un altre nivell, també caldria destacar la Sala Beckett, la Nau Ivanow o la Caldera. Per tant, i amb la voluntat de relativitzar tots aquests números, podríem acabar destacant altres dades com per exemple que la producció que va fer el TNC de *L'auca del senyor Esteve*, la van veure gairebé trenta mil persones i que *Non Solum* i dos dels tres textos del programa T6 d'aquell curs van superar el 90% d'ocupació. També hauríem de citar que *Hamlet* i *Natale in casa Cupiello*, a la Biblioteca Nacional, van tenir més d'un 95% de butaques ocupades; i al Lliure, l'obra més vista va ser la que hi va portar Josep Maria Flotats, *Encuentro de Descartes con Pascal joven*, la van veure unes tretze mil persones, i muntatges com 2.666 de Roberto Bolaño i Àlex Rigola o *La omisión de la familia Coleman* de Claudio Tolcachir, o *L'evitable ascensió d'Arturo Ui* de Bertold Brecht i Heiner Müller, potser també atès que van ser pocs dies en cartell, van tenir un 100% d'ocupació. Dades, dades i més dades que permeten dibuixar realitats diferents. I en aquestes realitats podem veure que els espectacles musicals, l'òpe-

ra assequible i el teatre comercial de sempre (amb algun autor de qualitat artística, això sí) encara s'emporten els llorers pel que fa a èxits de públic, però per altra banda també hi llegim que, en general, els teatres públics són els que omplen més les seves sales.

Passem, però, a tractar ara allò que els amants de l'art del teatre anomenem les «grans estrenes de la temporada», en aquest cas que ens ocupa la de 2009-2010. Es tracta d'aquelles cites que, sigui per la companyia, per l'actor o l'actriu, pel director o la directora, sigui pel risc que suposa el muntatge o per celebrar un aniversari, algunes persones anotem a les nostres agendes com a dates importants.

Començarem pel festival Temporada Alta, que tardor rere tardor guanya importància i s'està convertint en el Festival de Tardor que Catalunya necessita i demana. No es pot dir que el Festival Temporada Alta es consolidés en l'edició del 2009 perquè la gran trobada teatral que té lloc a Girona i Salt ja feia anys que s'havia consolidat, però la divuitena edició, la de la tardor del 2009, va imprimir al festival un pas endavant. És cert que la línia de portar-hi grans noms de l'escena internacional era ja una continuació, però l'any 2009 hi va haver una novetat: el projecte Escena Catalana Transfronterera. Expliquem-ho. De feia temps que la voluntat dels organitzadors del Temporada Alta no era només la d'exhibir-hi els mestres europeus i mundials de l'escena contemporània. En el programari que es va repartir a la premsa quedava claríssim que la línia que volien seguir a partir del 2009 era la d'aconseguir un equilibri en la programació entre els artistes estrangers i els artistes d'aquí per tal que, citem textualment: «en uns anys, el traspàs d'idees pugui també ser d'artistes catalans a artistes de l'escena internacional». Per això, tot i que malgrat la crisi es va haver d'aturar la idea de fer del Temporada Alta un festival de referència a nivell mundial quant a creació escènica europea, sí que es va començar a treballar en aquesta línia d'equilibri, de transformació del festival per concebre'l com a diàleg entre els artistes de les dues bandes dels Pirineus. Els catalans podem aprendre dels forans, però els forans també poden aprendre què es cuina al nostre territori. I per això, en aquella edició del 2009, el Temporada Alta va proposar, per exemple, col·laboracions, a nivell de producció, amb espectacles internacionals que incloguessin artistes catalans: *Dunas* de Sidi Larbi Cherkaoui i Maria Pagés; *Kavafis*, amb Lluís Homar i Polydoros Vogiatzis; *Le sort du dedans*, sota la direcció artística de Blai Mateu i Camille Decourtye, o *The Bukowski Project*, amb Mario Gas i Ute Lemper. Altres propostes utilitzades per aconseguir un equilibri quant a les procedències dels artistes van ser les habituals ja en altres edicions: les coproduccions amb el Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona, com ara l'es-

pectacle *El jardí dels cinc arbres*, amb textos de Salvador Espriu, de qui aquell mateix any se celebrava el vint-i-cinquè aniversari de la seva mort, peça en què Iban Beltran i Joan Ollé ens transportaven als carrers de Sinera per on circulaven els personatges ja mítics d'aquesta ciutat onírica. També amb direcció de Joan Ollé i amb coproducció amb el CAE S/G, al Temporada Alta 2009 es va poder veure un espectacle de característiques semblants a l'anterior però ara amb textos d'un altre gran «homenot» de la literatura catalana, Josep Pla, *El quadern gris*. I encara sense sortir del terreny dels clàssics de la literatura catalana, Xavier Albertí i Narcís Comadira hi van presentar *Al cel*, un oratori amb textos en prosa de Jacint Verdaguer. *Al cel* volia descobrir-nos una faceta polèmica i desconeguda del poeta de Folgueroles, posava en escena molts fragments del llibre *En defensa pròpia*, on l'autor es rebella i dóna resposta als atacs ferotges que va rebre dels homes que anteriorment l'havien acollit. Tant *El jardí dels cinc arbres* com *Al cel* van ser produccions que més tard van ser de nou programades al Teatre Lliure i al TNC, respectivament. Això també va passar amb *El ball* d'Irene Nemirovsky, dirigida per Sergi Belbel i protagonitzada per Anna Lizaran i Sol Picó, o *Non Solum*, de Sergi López i Jorge Picó. En aquest sentit, la política de coproduccions del festival amb els teatres públics del país, indubtablement enriqueix les cartelleres tant de l'un com dels altres. Tanmateix, és cert que pugui semblar, a tall de crítica i perquè es repeteixen any rere any, que tant les companyies catalanes com els directors que s'hi programen siguin sempre els mateixos.

El plat fort de la programació del Festival Temporada Alta, però, com passa en la majoria de festivals de tardor d'arreu, ha estat sempre la programació de produccions que vénen de fora. L'any 2009, tot i els canvis, no en va ser cap excepció. Després de l'èxit de l'edició anterior amb *Il ritorno di Ulisse*, William Kentridge va aterrar de nou a Girona amb la companyia de titelles de Ciutat del Cap *Handspring Puppet* per presentar *Woyzeck on the highveld*, un altre al·legat *antiapartheid* de l'artista sud-africà. El muntatge va rebre molt bones crítiques que en destacaven tant la bellesa plàstica dels titelles, la manipulació i l'escenografia dibuixada a carbonet pel mateix Kentridge, com la forta càrrega emotiva i crítica actualitzada que traslladava el text de Büchner a Sud-àfrica. També es va poder veure un fantàstic *Macbeth* de l'expert en Shakespeare Declan Donellan, que aquest cop va arribar a Salt amb la seva pròpia companyia, *Cheek by Jowl*. Sense deixar el geni anglès (de qui el 2009 se celebrava el quart centenari de la seva mort), destaquem que un altre assidu al festival gironí, Peter Brook, va portar-hi els seus sonets amb l'espectacle *Love is my Sin*. Però segurament les cites que van portar més cua van ser les de Cristoph Marthaler i Krystian Lupa. Marthaler va arribar

amb el polèmic i sarcàstic *Platz Mangel*, una clínica d'estètica per a europeus cansats d'ells mateixos que ja no saben què volen arreglar-se ni quin mal pateixen. El costós muntatge va ser ben rebut per un públic que sabia què anava a veure: estètica *kitch* i mala bava per denunciar la decadència del vell continent (i la seva sanitat pública) tot servit amb iròniques interpretacions corals de Bach o de Mahler i de cançons populars alemanyes. Krystian Lupa va presentar-hi *Les presidentes*, una tragèdia escatològica i plena de polèmica del sempre incòmode Werner Schwab, on unes dones de classe social baixa, víctimes de tots aquells que els prometen una vida millor, cometen un crim horrorós tot pensant que fan el bé perquè segueixen les ordenances que el Papa de Roma els dicta des de la televisió. La posada en escena de Lupa, estrenada feia deu anys i que ja llavors va fer dir als crítics austríacs que havia arribat una nova era al teatre en la qual «el que es feia era cagar-se en l'espectador», subratllava les formes de tragèdia grega inherents al text, deixava que aquest fes la seva corrosiva funció i avançava amb la precisió absoluta a la qual ens té acostumats el director. Uns altres que darrerament han estat assidus als festivals i teatres de casa nostra són els argentins Daniel Veronese i Claudio Tolcachir. Veronese hi va presentar dues noves produccions: *El desarrollo de la civilización venidera* (la seva versió personal de *Casa de nines* d'Ibsen) i *Todos los grandes gobiernos han evitado el teatro íntimo*, que en aquest cas jugava amb Hedda Gabler. Tolcachir, després de l'èxit de *La omisión de la familia Coleman*, va arribar a Girona amb l'estrena europea de *Tercer Cuerpo*. Personalment crec que aquestes darreres produccions, comparades amb els seus treballs anteriors, havien perdut certa força. Per acabar amb la programació de Temporada Alta 2009, assenyalarem el *Titus Andronico* d'Animalario per als amants de les emocions estètiques fortes, i que el Piccolo Teatro di Milano va aterrar per segona vegada al festival amb *Trilogia della Villeggiatura* de Goldoni, un espectacle llarg (tres obres en un sol espectacle) que ens permetia redescobrir el rerefons àcid d'aquesta comèdia humana que ja fa alguns anys el TNC havia presentat al públic català en una versió simpàtica i, potser, excessivament reduïda.

Però tornem a Barcelona. La Sala Beckett, tot i els problemes que va començar a tenir amb la constructora Núñez i Navarro pel mític espai del carrer Alegre de Dalt, va celebrar el seu vintè aniversari recuperant un muntatge històric, *Ñaque o de piojos y actores*, que feia dues dècades hi havia presentat la companyia *Teatro Fronterizo* del fundador de la sala, José Sanchís Sinisterra. A part, Toni Casares, l'actual director, hi va presentar una dramàturgja sobre la novella de Robert Walser, *Jakob von Gunten*, traduïda com *Aquí s'apren poca cosa*, sobre l'estat de l'educació a les escoles. En certa me-

sura aquest muntatge suposava un retorn als orígens de la sala, atès que Sanchís Sinisterra, fa uns quants anys, també s'havia apropiat teatralment a la prosa de Walser. Finalment, i després d'una llarga dedicació a la dramaturgia catalana contemporània, tant en la programació de temporades anteriors com en la perseverança de l'escola l'Obrador, cal assenyalar que la Sala Beckett va programar la darrera obra de la trilogia «animalesca» de Pau Miró. Si primer havia estat amb *Búfals* (Temporada Alta), i després amb *Lleons* (TNC), el jove dramaturg concloïa amb *Girafes* la seva particular visió de les relacions familiars (i, per extensió, humanes), vistes a través de les bèsties que tots nosaltres portem dins. Neil Labute també va tornar als escenaris de la Beckett, durant el festival Grec, amb la companyia d'actors i actrius que darrerament l'estan fent famós a casa nostra: Cristina Genebat, Mireia Aixalà, Norbert Martínez, entre d'altres, dirigits per Julio Manrique: hi van presentar *Coses que dèiem avui*.

Al Lliure, el curs 2009-2010 va portar, en general, més autors anglesos, pel que fa a produccions pròpies; i més propostes de l'Europa central, pel que fa a produccions convidades de fora. En aquest sentit, les línies proposades durant els darrers anys per Àlex Rigola continuaven clares. Al setembre, la temporada arrencava amb *Nixon-Frost*, de Peter Morgan, una altra obra tratta de la cartellera comercial de Londres, com *Rock&Roll* de Tom Stoppard que, a causa de l'èxit de públic obtingut durant la temporada anterior, va ser una de les obres reestrenades durant el 2010, igual que l'espectacular 2.666. L'obra de Morgan, que posava en escena les entrevistes que el periodista David Frost va fer al president dels EUA després del cas *Watergate*, suposava un gran duel interpretatiu entre Joan Carreras i Lluís Marco. Com ja van destacar els periodistes que van cobrir l'estrena, Richard Nixon és potser la persona que més s'acosta al personatge de Macbeth i a la seva set de poder. No vam acabar d'entendre, però, la doble programació de *Nixon-Frost* i *Nixon-Frost (unplugged escènic)*. D'autors de parla anglesa, el Lliure també va programar *American buffalo*, de David Mamet, amb direcció de Julio Manrique, i la versió que Carlota Subirós va fer d'*Àlicia al país de les meravelles*, de Lewis Carroll, on es recuperava l'essència del tot adulta i onírica del clàssic. La mateixa directora hi va portar també *La febre* de Wallace Shawn. El Lliure, però, a més a més va programar autors catalans: a final de setembre es va estrenar *Al cel*, de Narcís Comadira i direcció de Xavier Albertí, de la qual ja hem parlat anteriorment. Però ara ens voldríem aturar un moment i recordar la magnífica aposta dels «assaigs oberts» oferta per la política de programació del Lliure. En el cas de l'obra *Al cel*, l'assaig obert el va aprofitar Pascuale Bávaro, alumne de dramaturgia i direcció de l'Institut del Teatre,

que va acabar arrodonint *Magnificat*, un espectacle de cabaret amb textos de Jacint Verdaguer i Santa Teresa de Jesús, entre d'altres, molt respectuós, això sí, amb la religiositat dels poetes i atent a l'espiritualitat contemporània. Simultàniament, Tortell Poltrona celebrava els 35 anys com a pallasso a la plaça de Margarita Xirgu, on va plantar la carpa del Circ Cric; i just després, Albert Espinosa hi va presentar *El fascinant noi que treia la llengua quan feia treballs manuals*, reincident en un món d'infància molt especial i màgic. Pel que fa a companyies convidades, el Lliure de Rigola sempre ens ha aportat bones notícies: Jan Lawers va ser dos dies a Montjuïc amb *The Deer House*, i el Berliner Ensemble dos dies més amb *Der aufhaltsame Aufstieg des Arturo Ui* de Bertold Brecht amb direcció de Heiner Müller. La nova fornada de directors i dramaturgs argentins també van tenir el seu espai: Claudio Tolcachir va poder presentar, entre festival i festival, l'aplaudida i veloç *La omisión de la familia Coleman*, i Daniel Veronese els seus darrers treballs presentats també al Temporada Alta. A la primavera ens va arribar una sorpresa molt grata, un muntatge polièdric sobre els darrers quaranta anys de la nostra realitat, l'espectacle *Dictadura, transició i democràcia*, quatre propostes diferenciades de vint-i-cinc minuts cada una: la primera anava servida pel tàndem Albertí-Cunillé; la segona (maig del 68) per Roger Bernat; la tercera, que ens acostava als anys vuitanta, per Jordi Casanovas; i la darrera, pels adolescents més radicals del teatre català: Nao Albet i Marcel Borràs. A partir de la segona quinzena de maig, el Lliure va tornar a obrir les portes a les companyies més radicals de la creació contemporània amb el seu cicle cada cop més acceptat per part del públic, Radicals Lliure: Roger Bernat, Tomàs Aragay, Rodrigo Garcia, Agrupación Señor Serrano i la gran aposta estrangera: Heiner Goebbels, amb l'espantant instal·lació pianística sense cap mena d'intervenció humana, *Stifters Dinge*.

A l'altre cantó de la ciutat, prop de la plaça de les Glòries, la temporada començava amb uns altres tipus de riscos. L'aposta de Sergi Belbel com a director del TNC per donar més presència a veus no tan conegudes d'autors catalans clàssics es reafirmava amb la programació d'*El casament d'en Tarregada*, de Juli Vallmitjana, un pintor i prosista que va viure a cavall dels segles XIX i XX, enamorat dels baixos fons barcelonins i de les seves parles i provinences diverses. L'obra, adaptada per Albert Mestres, i dirigida per Joan Castells, presentava en Tarregada, un *gitanot* protagonista d'unes quantes obres de Vallmitjana, i la seva colla de veïns i amics, el dia de les seves noces. Un retrat fantàstic del ventall social d'aquella Barcelona perduda, xarnega, plena de prostitutes i *macarres*, delinqüents, gitanos i perdularis. La utilització molt acurada dels parlars d'aquells barris, del calé i de diferents dialectes

i idiolectes configuraven un muntatge sorprenent. La temporada al TNC, però, es va estrenar amb l'esmentada *El jardí dels cinc arbres*, d'Iban Beltran i Joan Ollé, obra presentada al Temporada Alta. Va ser la segona vegada que el català de Salvador Espriu es deixava escoltar al nostre Teatre Nacional. Però el plat més fort pel que fa a l'autoria catalana va ser la posada en escena de *L'auca del senyor Esteve*. La famosa auca de Santiago Rusiñol, amb la qual es va estrenar el gran teatre l'any 1997. És l'única obra que, fins ara, se n'han pogut veure dues lectures diferents en el mateix teatre. Cal celebrar-ho ja que això justament és una de les funcions principals que han de complir els teatres nacionals: fer que diferents generacions actualitzin, dialoguin i aportin les seves visions particulars de la relectura dels autors clàssics nacionals. Aquella versió de *L'auca* la va firmar Pablo Ley com a dramaturg i Carme Portaceli com a directora, i, per cert, va ser la primera posada en escena que el TNC encarregava a una directora. Els dos artistes van partir tant de la novel·la com de l'obra de teatre i van fer transcórrer l'acció en un temps molt posterior al de l'obra original. L'acció començava a final de la Guerra Civil, durant la caiguda de Barcelona, i s'acabava als anys setanta. El perquè d'aquesta decisió no ens va acabar de quedar del tot clar. Pel que fa a altres autors catalans, cal destacar la tornada de *Non Solum*, l'exitós i delirant monòleg de les diferents personalitats de Sergi López, que l'anterior temporada s'havia hagut malauradament de suspendre per problemes de veu de l'actor. Aquest espectacle va omplir cada vespre. El programa T6, d'autoria catalana contemporània, va presentar una nova onada d'autors i una novetat: una companyia estable. Durant el curs 2009-2010 s'hi van veure *M. de mortal* de Carles Mallol, *No em diguis amor* de Marta Buchaca i *Lluny de Nuuk*, de Pere Riera. L'interrogant, però, que ens formulem després de veure aquestes tres noves propostes és el següent: com és que els tres textos (i alguns d'altres de temporades anteriors) ens plantegen únicament situacions familiars? S'ha forjat, sense voler, una mena de motlle involuntari en la dramaturgia catalana contemporània? L'aposta de *Marburg*, de Guillem Clua, era, tanmateix, diferent. L'autor, considerat una de les veus més innovadores del panorama dramàtic català contemporani i que ja llavors havia estrenat obres als EUA (per exemple *Gust de cendra* i *La pell en flames*), va proposar un text que ens obligava a viatjar per tot el planeta qüestionant-nos problemes ètics sobre el poder de la política i les epidèmies escampades arreu (malalties i virus que, com el de la ciutat de Marburg de l'any 1967, potser van sorgir de controlats laboratoris científics), problemes majors que es barrejaven amb l'afany de supervivència de les víctimes en un món abocat a l'autodestrucció. Llàstima que *Marburg* passés pel TNC sense pena ni glòria.

Pel que fa repertori internacional, el TNC va programar *Electra* de Sòfo-cles, amb Clara Segura i Oriol Broggi, que acabaven de sortir de l'èxit d'*Antígona* a la Biblioteca Nacional. Aquesta vegada els acompanyaven les actrius de la companyia Q-Arts, que, amb el muntatge, tancaven la seva trilogia d'heroïnes gregues. També hi va haver lloc per a la dramaturgia contemporània amb *Una comèdia espanyola* de Yasmina Reza, producció del CDN de la temporada 2008-2009, i que havia tingut un bon èxit de públic a Madrid. De la capital espanyola també va arribar, a final de curs, un molt bon *Platonov* d'Anton P. Txèkhov dirigit per Gerardo Vera amb Pere Arquillué de protagonista. I per commemorar els quatre-cents anys de la mort de Shakespeare, el TNC va programar una *Nit de Reis* un pèl desnerida: la que es considera una de les «*problematic plays*» del bard anglès no passava ara de comedieta juganera. Per acabar, citarem el muntatge *Escenes d'un matrimoni / Sarabanda* d'Ingmar Bergman que alguns crítics van titllar de «valent» atesa l'enorme repercussió que va tenir el film del 1973.

Pel que fa a la temporada teatral dels altres teatres barcelonins, cal destacar, en primer lloc, *Urtain* de la companyia madrilenya Animalario. L'impactant muntatge que es va veure durant la tardor al Teatre Romea, retratava la falsedat del poder oficial de l'Espanya franquista insistint sobre el cas real dels combats amanyats del boxejador José Manuel Ibar Azpiazu (*Urtain*), que va acabar amb més pena que glòria, suïcidant-se, oblidat per tothom. El muntatge plantejava diferents plans narratius, l'escenari era un ring de boxa, el ritme era trepidant i la interpretació de Roberto Álamo va merèixer un Premi Max, però tot i això, el públic no va respondre com era d'esperar i els actors demanaven al final de cada representació que si ens havia agradat el muntatge, en féssim córrer la brama mitjançant el boca orella. Tampoc va tenir l'èxit esperat l'obra *Boulevard*, la gran aposta de Carol López per a la Villarroel. Després de l'èxit de l'any anterior amb *Germanes*, aquesta nova producció no va acabar de quallar, potser per la complexitat de la dramaturgia que situava en paral·lel l'obra que es volia representar i el seu *making off*. En canvi, a la Villarroel durant el Festival Grec, es va poder veure un fred *Primer amor* de Samuel Beckett, amb un Pere Arquillué esplèndid. Un altre muntatge que cal destacar va ser 1984 de George Orwell que la companyia Actor's Gang de Nova York, amb Tim Robins com a director, van portar al teatre Poliorama, al mateix edifici on l'autor s'havia allotjat durant la seva estada a Barcelona durant la Guerra Civil. L'espectacle era acurat i l'ocasió emotiva. Al nou teatre Almeria, Gataro teatre va sorprendre estèticament el públic amb l'expressionista *The Black Rider*. Al Capitol, a la sala petita, Julio Manrique i els seus actors van aprofitar l'èxit de *La forma de les coses*, de

Neil Labute. Al Círcol Maldà van preparar-se per una irrupció, cada cop amb més pes, del teatre de petitíssim format, sobretot amb *Sa història des senyor Sommer* de Patrick Süskind, o la bellíssima *Molts records per Ivanov* d'Albert Tola i Pep Tosar; a la Sala Muntaner els pallassos Jordi Martínez, Monti i Claret Papiol ens van fer reflexionar i petar de riure de la mà de Ramon Simó amb *Petita feina per a pallaso vell*, de Matěj Visniek. I així va anar passant la temporada 2009-2010, amb grans i petits èxits, grans i petits fracassos, cada vegada amb més teatres de petit format, amb un increment de públic i també d'espectacles musicals, i, certament, amb algunes perles meravelloses que recordarem durant molt de temps.

